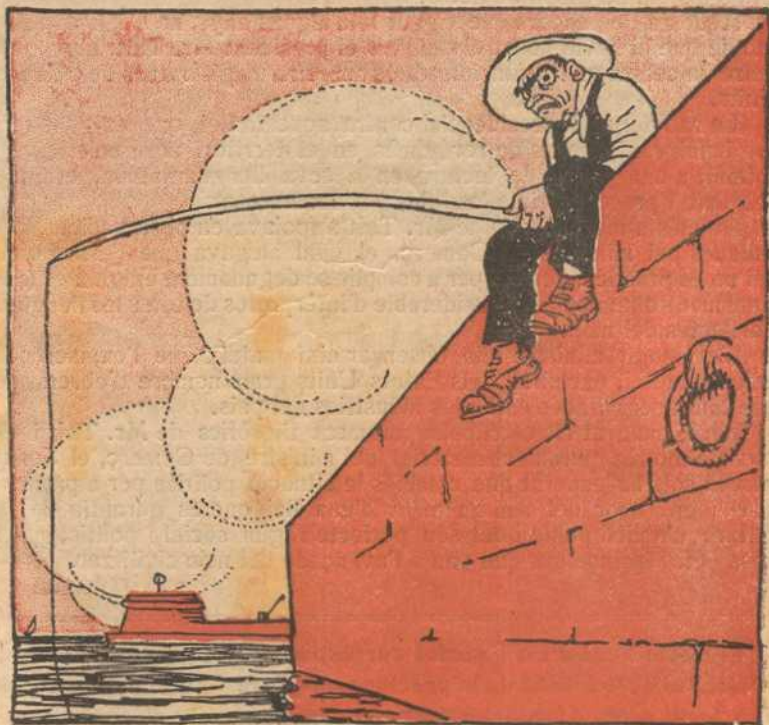

UN PESCADOR ANDALÚS DE MAL GÈNIT

— ¡¡¡ Al primer pez que pique el anzuelo lo dejo zeco!!!

L'analfabetisme

EL Senat nord-americà, en una votació gairebé unànim, acaba de mantenir la llei d'immigració que prohibeix l'entrada als Estats Units als qui no saben de lletra.

Aquesta llei, encara que vigent feia alguns anys, no s'aplicava per raó de que hi havia posat el seu *veto* el president Mr. Taft, que no fa gaire ha cessat en les funcions de la suprema magistratura dels Estats Units.

La raó del *veto* presidencial contra aquesta llei, que exigeix que tot immigrant, abans de ser admès en el territori nord-americà, se sotmeti a una prova de lectura en la seva llengua nadiua, era que l'esmentat precepte viola les llibertats fonamentals.

De més a més, el *veto* de Mr. Taft s'apoiava en observacions formulades pel ministre de Comerç, el qual alegava que l'esmentada llei no és pràctica, perquè per a complir-se degudament exigeix el funcionament d'un nombre considerable d'interpretes de totes les llengües i dialectes del món.

L'esmentat ministre feia observar així mateix que l'examen que exigeix la llei, excluriria dels Estats Units gran nombre d'obrers, de que tant necessitades estan les indústries del país.

Però, malgrat els escrúpols purament filosòfics de Mr. Taft i les raons d'interès purament material del ministre de Comerç, el Senat yanqui sols ha esperat que canviés la situació política per a pronunciar-se en favor del manteniment d'una llei que és garantia de la cultura d'aquell poble i del seu perfecte règim social i polític, que'l posa entre les nacions que van a l'avençada del món civilitzat.

ABECÉ

El Suplement d'En Patufet corresponent al present número publica el desè folletó de la preciosa noveleta "Vida y aventuras den Jordi Bel". Amb aquest Suplement se regala el conte complet "En Peret Nyigo-nyigo", d'en Josep M.ª Folch i Torres.

LA FESTA DE L'ARBRE AL TIBIDABO

Els nens i nenes que prengueren part en la festa, a l'hora del berenar.

El número 4 és potser el més important de tots

Quatre els punts cardinals.
Quatre les fases de la lluna.
Quatre les estacions de l'any.
Quatre els quarts de l'hora.
Quatre els vents.
Quatre els ullals.
Quatre les punxes de la forquilla.
Quatre les potes de la taula,
del llit i de la cadira.
Quatre els asos dels jocs de cartes.
Quatre els soldats per un cabo.
Quatre els ciris per a un enterament.

UN VIGATÀ

Plantant un arbre.

(Fots. de Baguñà i Cori et.)

Les invencions maravelloses del savi doctor Garlamolt

El goç parlaire

EL nostre savi s'havia preocupat molt d'estudiar per quin procediment podria fer-se parlar a les besties.

La tentativa era atrevida, i per això el resultat no fou falaguer.

Però ja que no havia pogut trobar el medi natural per a donar el do de la paraula a les besties, dirigí els seus experiments a trobar un medi artificial... i el trobà.

Aquest consistí en la construcció d'un petit gramofón, que s'aplicava, per medi d'una operació molt senzilla, a l'interior de la panxa d'un goç, per exemple, portant un ressort combinat en forma tal que, apretant la panxa del goç, el gramofón funcionava, sortint les paraules per la boca del goç, la qual venia a fer de trompa de gramofón.

Aquest invent donà un excel·lent resultat, i el nostre doctor, sense descobrir el seu secret, guanyà molts diners exhibint el goç parlaire.

La gent se feia creus sentint parlar correctament a un goç, i més gran encara fou la sorpresa, quan el goç del doctor Garlamolt, davant d'una nombrosa concurrència, es posà a cantar l'aria de *La Traviata*.

Aquesta maravella i l'èxit que havia obtingut, va excitar l'enveja d'un gitano, el qual va calcular que, si ell podia obtenir el secret, podria fer-se ric per tota la vida.

Per a descobrir-lo, va esperar un dia al goç del doctor, quan la minyona el treia a fer les seves feines, i en un moment de distracció de la minyona, li prengué. Després el matà i li obrí la panxa, trobant-se amb el petit gramofón.

Acte seguit se'n anà a trobar a un menescal per a que col·loqués aquell aparell en el ventre del seu

ase, lo qual va ser fet amb tot el compte que'l cas requeria.

El gitano pagà l'operació, i tot seguit plantà barraca per a exhibir el seu ase parlaire, posant uns grans anuncis que deien: «L'ase parlaire. Parla i canta com les persones.»

La barraca s'omplí de gent i el gitano estava contentíssim dels diners que havia fet.

Començà la representació. Sortí el gitano a l'escenari i tocà el ressort de la panxa de l'ase.

L'ase no feu cap moviment, continuant amb la boca tancada, però en canvi se sentia parlar.

El públic protestà:

— ¡Això ho fan a dintre! — cridaven tots.

L'ase, espantat al sentir tanta cridoria, se girà com per anar-se'n, i ¡quina no fou la sorpresa del públic al sentir que l'ase parlava per... com ho diré, per allí dessor de la cua.

El menescal havia col·locat l'aparell al revés i, és clar, en lloc de sortir les paraules per la boca, sortien per... per la part més oposada.

Hi hagué un gran avalot i el gitano tingué de tornar els diners als espectadors.

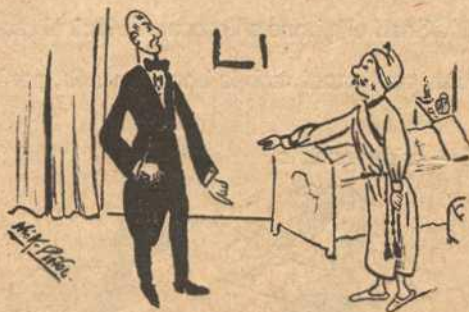
Ademés, amb tot això, el doctor Garlamolt tingué esment de lo succeït i delatà al gitano com a matador del seu goç i lladre del seu gramofón.

El gitano ho negà; però, feta l'operació a l'ase, se li trobà l'aparell, que duia la següent indicació: «Marca registrada: Garlamolt.»

El gitano va ser pres i el gramofón tornà a ésser en poder del doctor, el qual seguí el seu negoci, puix ell, que coneixia el procediment, no tingué mai el descuit de col·locar l'aparell al revés.

J. M. F.

ELS COL·LABORADORS D'EN PATUFET

— Ramón, demà em cridaràs a les set.
— Molt bé, senyor; però per si me'n descuidés, a tres quarts serveixi's fer sonar la campaneta.

— ¿I el seu fill?
— Es a casu, que mata...
— ¿Algún pollastre, potser?
— No; mata... el temps.

Versos de riure

Magnanimitat de cor

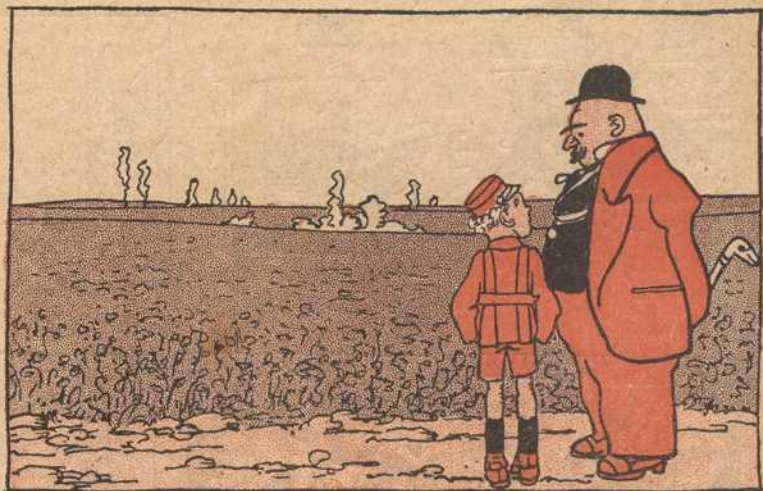
Eren tres estudiants,
com veureu, molt aixerits,
que anaven sobrats de gana
tant com curtets de *pistrines*;
i rumiant com ho farien
per a eixir del compromís
i dar compliment al ventre,
varen exprèmer l'enginy
fins que trobaren el medi
de poder-se fê un bon tip.
Hi havia a la cantonada
de cert carreró esquifit,
una capella amb l'imatge
de Sant Sebastià, a l'estil
de les que encar poden veure's
en alguns barris antics;

el Sant duia tres sagetes
clavades al mig del pit,
representant el martiri
que sofrí per Jesucrist;
eren de plata macissa,
per lo qual van decidir
els estudiants del conte
arrencà'ls-hi tot seguit
i vendre-les a un orfebre,
lo qual feren com van dir;
i perquè la conciencia
d'aquell fet no'ls remordís,
allà ont eren les sagetes,
és a dir, a sobre'l pit
del Sant, varen colocar-hi
un rètol que deia així:
«No més torment ni martiri;
¡ja s'ha acabat el sofrir!»

NYIC

LLIÇONS DE COSES

- ¿Quina herba és la d'aquests camps?
- No ho sé.
- ¿Tu no coneixes l'aufals? ¡Digues que ets un ruc!
- Al revés; si fos un ruc l'hauria conegut desseguida.

El germà i la germana

CONTE

En Jaume i l'Agna es trobaven un dia tot sols a casa, i el primer digué:

— Agna, ¿anem a veure si trobem alguna cosa mal desada?

— Anem — digué la nena, — mentres em portis a un lloc que ningú ens vegi.

— Mira — replicà el noi: — farem una visita a la cuina, puix me sembla que hi ha un plat de crema.

— No, no, que'l veí del costat

és a la finestra i ens podria veure.

— Així, doncs, anem al menjador i en un armari hi trobarem un pot de mel i ens hi sucarem un troç de pa.

— Però Jaume: tu ja no't recordes que la finestra de la casa veïna dona al menjador; oblides també que la senyora és molt amiga de la mamà, i que gairebé sempre està asseguda prop de la finestra fent mitja...

— ¿Sabs què podríem fer, doncs? — digué, per últim, el mal noi. — Baixem al soterrani, on hi ha unes pomes molt bones, i com que és

EL GRAN CONCURS D'EN PATUFET — Pre

10

11

13

14

tant fosc, ningú ens podrà veure.

— ¡Pobre Jaume! ¿Creus tu que ningú ens veurà? ¿Ignores, potser, que allí dalt hi ha un ull que atravessa les parets i les més espesses capes d'aire? —

Pàlid, en Jaume, per aquesta observació, guardà un moment de silenci i exclamà:

— Molta raó tens, germana meva: ses mirades ens segueixen per tot arreu, fins allà ont els ulls humans no arriben. ¡Guardem-nos, doncs, de cap malifeta! —

L'Agna, tota alegroia, al veure que'l seu germà feia molt cas de ses advertencies, li regalà una hermosa estampa representant l'ull de Déu rodejat de llum, i al peu de la qual s'hi llegia:

«El Senyor ens observa sens parar. Guarda'ns sa mirada de pecar.»

Traduit per

PERE DEULOFEU GOL

Premis a l'art, a la gracia i a la traça

11

12

14

15

Fetes i malifetes d'en Joan Talós i en Massaviu

Els gats endimoniats

DON Joan Talós era un home que, agradant-li molt les besties, arribava a l'extrem de fer menjar a taula a dotze gats que tenia. El criat no estava massa content de l'esplendidesa de l'amo envers els gats, i menys de l'economia que amb ell gastava.

Tenint nostre home necessitat de viatjar, se despedí dels gats, recomanant al criat que rès els faltés i entregant-li per a mantenir-los una forta quantitat.

El criat vegé la gloria oberta, ja que feia temps que tenia preparada la venjança.

L'endemà, a l'hora de costum, parà la taula, i els gats se posaren en llurs llocs.

El criat tregué la sopa; se feu plat i repartí lo que quedava (que per cert era ben poc) entre'ls gats.

Després del primer plat, el criat digué:

— En nom de Déu... Pare, Déu... Fill, Déu... Esperit Sant, i tots els Sants Apòstols... —

I agafant un garrot que per allí hi havia, començà a repartir bastonades, no quedant cap gat sense la seva part.

Passaren així alguns dies; de manera que, en quant els gats sentien anomenar a Déu i els Sants, se posaven furiosos i s'amagaven.

Tornà a la fi en Joan Talòs, i el criat li digué:

— Senyor, senyor: jo no vull viure més entre diables, ja que això són, i res més, els gats que vostè manté.

— ¡Com! — digué en Talòs. — ¿T'atreveixes a calumniar als meus quasi fills, si jo els he vist néixer?

— Senyor — respongué el criat, — jo tinc la costum de senyar-me i beneir el pa abans de menjar. Aquests dies ho he fet i he comprès que'ls de vostè no són gats, sinó diables, que se li enduràn l'ànima.

— A veure, a veure — digué en Talòs, que ja començava a tremolar, — comprova'm-ho. —

El criat parà taula, s'assegué i començà a dir en veu alta:

— En nom de Déu... Pare, Déu... Fill, Déu... Esperit Sant, i tots els Sants Apòstols... —

Els gats, al sentir això, i creient que a les paraules seguirien les garrotades, saltaren de llurs llocs, posant-se a córrer miolant, bufant i ensenyant desesperadament dents i ungles.

L'amo, al veure-ho, digué al criat:

— Pere, vaig a fer testament i et deixaré hereu de tota ma fortuna, perquè has lliurat la casa de diables, que poc a poc s'haurien apoderat de la meua ànima. —

En quant als gats, en Pere es cuidà de que no tornessin més.

ANTÓN ASSENS BARBA

Catalunya artística

La Catedral Vella de Lleida

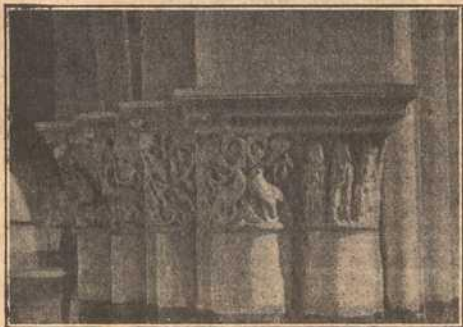
(Continuació)

LA majestat que devia tenir en sos bons temps l'interior d'aquest interessantíssim temple és avui completament perduda; voltes i embanans, vigues i emblanquinats han vingut a fer-la malbé, i fins un trespol ha dividit per l'altura les naus laterals, utilitzant-se per a magatzems la part baixa i per a dormitoris dels soldats el pis superior, el sol del qual ve arràn dels capitells.

Aqueixos capitells, que per lo que's dedueix dels de la nau central deuen ser interessantíssims, són amagats avui sota una gruixa de calç que priva d'admirar les filigranes i el delicat treball de l'escultor, en les composicions de fulles, entrellaços, animals fantàstics i amb històries dels sants i de l'Antic i Nou Testament.

Una finestra de la Catedral.

Capitell de la nau lateral.

Sembla mentida que hagin pogut passar dos sigles sense que un sol ministre hagi procurat buscar un allotjament millor per a la tropa; i encara sort, dintre de tot, que d'uns quants anys an aquesta part hi ha hagut alguns quefes i oficials que, interessant-se per les bel·leses de la Catedral i amb dolor de tenir-les de profanar per necessitat, s'han imposat

Capitell de la nau central.

la tasca pesada de lluitar continuament per a que no s'acabessin de malmetre aquelles obres mestres dels modestos esculptors de les darreries de l'estil romànic.

R. MUNTANER

La guineu i la gallina

En un bosc proper a un poble hi havia una guineu que tenia molta fam, puix feia dos dies que nevava de valent a les nits i no podia sortir a buscar menjar (ja que és sabut que les guineus no més surten de nit).

La nit que va seguir an aquestes dues no nevà gens, i la guineu va poder sortir en busca de menjar. Ja tornava desesperada de no haver trobat res, i el sol ja començava a deixar-se veure, quan passà per davant d'un galliner; una gallina, més matinera que les altres, va sortir i s'enfilà tot seguit a un arbre que hi havia dins del galliner; la guineu, que la va veure, atiada per la fam, tot seguit se'n pensà una i li digué:

— Ara que't veig aquí dalt, penso en una gallina que va fer una cosa que'm va deixar meravellada.

— ¿Què va fer, que tant te va cridar l'atenció? — li digué la gallina, amb un to esbrinador de l'orgull que la dominava.

— Doncs se va deixar anar daltabaix, planant com si fos un aeriplà.

— ¡Caram, vès quina cosa! ¡Això qualsevol ho sab fer! — digué la gallina, que no podia sofrir que alabessin als altres, puix se pensava saber-ho fer tot.

— Apa, doncs; a veure com ho fas tu, — li respongué la guineu.

La gallina no necessità que li tornessin a dir; cegada per l'orgull i la vanitat, no va veure que lo que la guineu volia era que baixés per a cruspir-se-la, i es deixà anar cap abaix; però encara no havia arribat a terra que la guineu li clavà urpada i se l'engolí en un dir amén.

Preneu exemple: ja veieu lo que porta la vanitat i l'orgull.

SILVESTRE ISERN

Isidre Gil, Joan Gibert, germans Saba, Joan Ramón, Vicens Serrado, Enric Teixidó, Josep Merí, Gabriel Martínez, Isidre Domènech, Josep Trilla, Santiago Casulleras, Just Serrat, Antò Cànovas, germans Soler, Angela Garriga, Gaietà Giménez, Joan Miró, Lluís Bossy, Maria Grau, Assumpció Martín, Isidre Valentines, Gaspar Estrade, Pau Canals, Josep Rogés, Joan Parés, Montserrat Balletbó, Maria Farrés, Claudi Mas, J. Agramont, germans Cavallé, Raimond Coderch, germans Roig, Fausti Monrós, germans Font, Isabel Artigas, Carme Barberà, Josefina Llansana, germans Prat, Josep Cádiz, Joan Ventura, germans Serra, germans Sans, Joan Gelambí, Joan Torrens, Francesc Puigdollers.

ENDEVINA, ENDEVINETA

XARADA

Es animal d'estima
prima.
Una consonant dona
segona.
Un vegetal ha de ser
inversa-tercer.
Unes lletres han de dar-te
quarta.
I si un xic vols rumiar
un nom de poble t'ha de donar.

JOAN GUARRO CAPDEVILA

TARGETA

Maten R. Boter Bor

Formar amb aquestes lletres, degudament combinades, el nom d'un bon patrici català.

JOSEP SANGENÍS

ACRÒSTIC

. . R
. . N
. . R
. . R
. . M
. . U
. . Y
. . R
. . E
. . S

Substituir els punts per lletres, de manera que donguin els noms de deu capítals europees.

SALVADOR G. BALDÉ

JEROGLÍFIC

N
U
NUVOLS
V
O
L
S

VICENS BORRÁS

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

A la xarada: *Amargós*.—A l'endevinalla: *Una majordona*.—Al jeroglífic: *Descobert*.

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4 (Riera del Pi)

BARCELONA.—Impremta de FIDEL GIRÓ, carrer de Valencia, núm. 233

Núm. 479.—*Totes les solucions.*—Angel Ubierno, germans Basanda, Antò Bausili, Marcell Bayer, Josep Villagrasa, Francesc Deulofeu, germans Casanovas, Josep Cassi, Gustau Ferrer, Josep Tura, germans Pujol, germans Morant, Agustí Tataret, germans Remus, Josep Pagès, Alfonsa Comella, Salvador Molins, germans Gómez, Expedit Sans, Lluís Ventura, Venanci Prieto, Pau Voltas, Conxita Arsuaga, Josep Arsuaga, Agustí Sesma, Mercè Soler, Manel Jodar, Josep Roger, Ròmul Claramunt, Joan Roger, germans Zazurca, Joaquim Puyalta, germans Bonàs, Tereseta Canales, Carles Morant, Alfons Masó, J. Lapeira, Joan Pujol, germans Guerrero, Francisco Rubio, Josep Aubert, germans Barreda, Maria Hernández.

Tres solucions.—Nat Pinkertón, Eduard Maza, germans Mari, Gerard Miravalls, Antò Balcells, Gaietà Giménez, Salvador Llopis, Josep Capdeporc, Alfons Seuba, Frederic León, Lluís M.ª Jover, Andreu Prats, Josep Sanromà, Cèsar Aquilué, Rafel Gámez, Salvador Marcó, Enric Aletà, Francisca Uriach, Manel Badia, Pilar Verdura, Joan Guerrero, Joan Sibina, Pere Gener, Agustí Mari, Antò Figuerola, Joan Gener, R. Vidal, Francesc Planas, Francisca Escribano, A. Mari, Josep Planas, Josep Gas, Marina Planas, Ricard Pardiñas, Antonia Mari, Joan Benjumea, Josep Espada, Emili Planas, Antò Fuentes, germans «Cuinés», Ricard Mari, Josep Gallo, germans «Gas», Artur Soler, Antonia Montané, Joan Delgado, Enric Sabadell, Joan Gibert, Manel Borrell, Carme Sabadell, Llorenç Peláez, Eudalt Carreras, Enriqueta i Maria, Emilia Sibina, Isidre Valentines, Miquel Jané, Eduard Ribera, Concepció Uriach, Joan Badé, Miquel Xercavins, germans Zaragoza.

Dues solucions.—Miquel Falcó, Josep Puigmartí, germans Vallhonrat, Josep Plana, Joan Ramón, germans Montasell, Rafel Deulofeu, Joan Coll, germans Pous, Ferrán Chao, Joan Masó, Estanislao Jover, Just Serrat, Maria Paluzie, Pepeta Carbonell, Marcell Llurba, Gaietà Hugas, Josep Vilaseca, Febrer, Pi i Querol, Jaume Vallhonest, Octavi Julià, Josep Segura, germans Canals, germans Freixas, germans Muntané, germans Ferrater, Agustí Morales, Domingo Monterde, Josep Porta, G. Madrid, Joan Ricou, Manel Llisterrí, Sarret Rich, Antò Vilardebó, Doctor Buch, E. Pont, R. Suñé, J. Brunat, Antò Ferrús, Emilia Sibina, Maneleta Misas, Maria Guinjoan, Josep Vilarrasa, Josep Sadurní, Nuria Paluzie, Roseta Forés, germans Remus, Josep Realp, Francisco Crexells, Josefina Llansana, Amadeu Antiga, Joan Lapuente, Artur Amat, Salvador Llopis, germans Massana, Agneta Salas, Teresina Rosell, germans Ribera, Cristòfol Rocabert, Pere Roca, germanes Soterias, Josefina de Ballester, germans Spa, Roseta Peredejordi, Josep Vergés, Josep Fontanet, Armengol Mach, Lluís Cabrera, Pere Riús, Josep Errasti, Bonifaci Mir, Ramón Güell, Artur Teixidó, germans Montserrat.

Una solució.—Miquel Agustí, Josep Marcet, Manel Canals, Josep Girona, Salvador Madorell, Josep M.ª Modorell, Rafel Guix, Manel Cugul, Joaquim Martín, Josep Cirilo, Angel Cugul, Sebastià Munté, Santiago Costa, Roseta Riús, germans Bis, Blai Mateo, Ramón Vives, Roseta Forés, Rafel Gali, germans Munné, germans Crèixems, Ricard Paradell, Josep Sistané, Francisco Aynés, Jaume Martí, Vicens Pastor, Pere Lleona, A. Celma, Josep Insa, Enric Cardona, Maria Messeguer, Mercè García, Joan Solà, Antoni Vidal, Rafel Gómez, Francisco Trias, Jaume Ferrer, germans Borràs, Pere Rosell, Francisco Playa, Lluíseta Salvà, germanes Artigas, Joan Sayol, Josep Plana, Rosendo Mir, germanes Vilaseca, Manel Setmenat, Plàcid Marcet, Josep Freixa, Ferràn Estapé, Aurora Cosp, Soletat Calzada, Manel Soler, Pau Mitjans, Gervasi Socias, Eugeni Palacin, Ramón Laplana, Serafi Martínez, Josep Margarit, Joan Serra,

Regals d'EN PATUFET

1.er premi: Una magnífica bicicleta

2.^{on} premi: Una taula-pupitre

3.er premi: Una pilota de foot-ball

i altres premis, fins a més de 200

Llibres : Estoigs compostos de tinters, «mango» talla-paper i segell : Postals amb cinematògraf : Carpetes per a escriure i dibuix : Tinters involcables : Capses construccions : Impremtes : Gomes de borrar amb estoig de metall blanc : Compassos, etc., etc.

¡Més de 200 premis!

El sorteig se farà a l'acabar-se la noveleta. ∞ Per a tenir dret als números que donarem per al sorteig, s'haurà de justificar la possessió dels folletons de la novela en la forma que ja indicarem a son temps. ∞ Els subscriptors d'EN PATUFET amb suplement tindran dret a un número, a més del que'ls correspongui per la presentació del PATUFET amb el suplement.

Noticia interessant

Als molts patufistes que no han pogut comprar plomes estilogràfiques de 20 cèntims, per haver-se acabat, els participem que aviat ens arribarà una grossa partida.

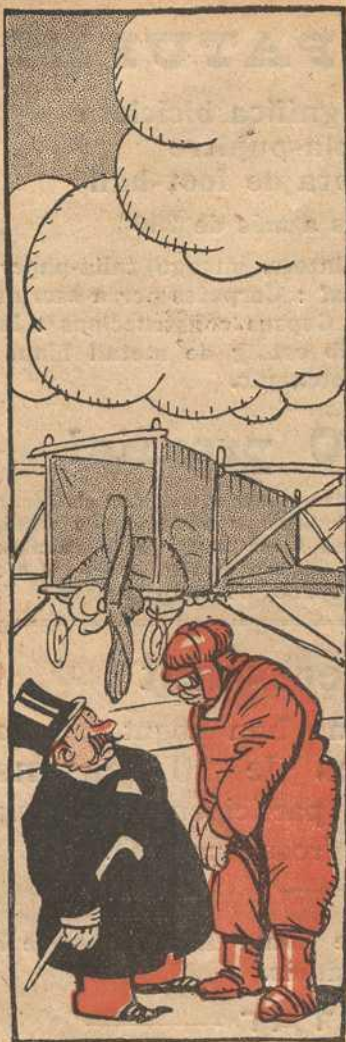
Continuem venent gran quantitat de plomes estilogràfiques de 75 i de 95 cèntims.

NOVETAT

Gomes de borrar, amb estoig de metall blanc, a 30 cèntims.

Llàpiç Lyra, TRES 10 cèntims.

Gros èxit de les postals cinematogràfiques, a 60 cèntims.

— Però vostès, els aviadors, no's deuen poder guanyar la vida, ja que no hi ha cap servei a propòsit...

— Sí, senyor; ara n'establiran un en les places de toros...

... per a recollir els *maletes* que'ls toros llencin a les altures.